

BORS ANNA

Beton

A köztünk lévő tér a gyomromba szállt,
s már nem termőföld – beton.
Egymás mellett fekszünk szorosan.
Beszélünk.
Szavaink cseppek, visszhangoznak,
szétfolynak, majd felszáradnak
testünk talaján.

Késő

Ez már mindig így lesz.
Futok kettőnk után,
mert mindig elhagyom,
mire elérlek, magunkat.

Elhagylak
nagy családi harmóniáért,
összehajtott ruhákért,
rendbe tett konyháért,
pénzért és időért,
saját mondataimért,
melyeket a te szádból
szeretnék hallani,

elhagylak a gyerekéért,
aki már régen nem vagyok,
a gyerekéért, aki, ha lennék,

egyre csak örülnék,
örülnék, hogy létezel,
hogyan barátodnak nevezél,

s ha újra együtt vagyunk,
elbújunk valami bunkerben,
amit paplanból,
vagy lombos faágból építünk.

Ha még kérdeznék

Ha még kérdezném a lombokat,
a völgyben suhogó lombokat,
a fűzfákat,
a tóparton guggoló fűzfákat,
s a csigákat eső után,

ha még kérdezném a reggelt,
vagy az éjszakát elalvás előtt,
a napot, a szelet, az esőt,

ha kérdezném a kávéházakat,
a villamost, a gyorséttermeket,
az átkeresztelt utcákat
s a régi nevűeket,

Ha megkérdezném halottaimat,
behunyt szemmel a szemhéjamat,
ahogy beszáll a levegő, mellemet, hasamat,
ha kérdeznélek, s te engem – ki vagy,

együtt lehetnénk megint.